

τητος) Κεφαλλ. Πῆρε τὴν ἀναπνοή του 'ς τὸ δεῖνα μέρος (κατελιημμένος ὑπὸ τρόμου ἔφυγε δρομαίως καὶ ἀνέπνευσε μόνον, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ δεῖνα μέρος) Κυκλ. Ἀναπνοὴ δὲν παίρνει (ἐπὶ τοῦ φλυάρου) Πελοπ. (Δημητσίαν.) Τὰ εἶπε μὲ μὴ ἀναπνοή (ταχέως) ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 120. Ἔχει τὴν ἀπνὰ (ἐπὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος) Μάν. || Αἶνιγμ.

Ἡ τρολολοῦ μ' ἔστειλε γιὰ νερό
κι ἀπαντῶ ἓνα θεριὸ | τρομερὸ καὶ φοβερό,
εἶχε πέντε κεφαλές, | τέσσερες ἀναπνοές,
χέρια πόδια εἴκοσι | καὶ νύχια ἑκατὸ
(ὁ νεκρὸς αἰρόμενος ὑπὸ τεσσάρων) Κύθηρ. || Ποίημ.
Τοῦ πιάστηκε ἡ ἀναπνοά, τοῦ ἀχνίσανε τὰ χεῖλη,
βαρὰ βαρὰ ἀνασιτέναξε κ' ἐκόπηκε ἡ φωνή του
ΑΒαλωρ. ἔνθ' ἀν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναπνοὰ καὶ ὡς
τοπων. Κορινθ.

Πβ. ἀναπνοιά.

ἀναπνοιά ἡ, Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κῶς Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Κομ. Δεξ. Λάουνδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνεπνοιά Θήρ. Μύκ. Νάξ. Σίφν. Σῦρ. Τήλ. Χίος (Καρδάμ. Μεστ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. 388 ἀνεπνοιά Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀνεπνοιά Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀνεπνοιά Θράκ. ἀναπνέα Κύθηρ. ἀναπνέ Ἰκαρ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάπνοια. Διὰ τὸ ἀνεπνοιά πβ. ἀπνοὰ ἐν λ. ἀναπνοή. Ὁ τύπ. ἀναπνέα κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς -έα, ὡς καὶ κοπριά - κοπρέα, πυτία - πυτέα, πρασιὰ - πρασέα κττ.

1) Ἀναπνοή, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Παίρνω ἀναπνοιά Ἡπ. Κρήτ. Σίφν. Σύμ. Πάνω τὴν ἀναπνοιά μου (σταματῶ τὴν ἀναπνοή μου) Κῶς Δὲ βορῶ νὰ πάρω τὴν ἀναπνέα μου Κύθηρ. Πιάνεται ἡ ἀναπνοιά μου Κάσ. Πῆρε τὴν ἀνεπνοιά του 'ς τὸ δεῖνα μέρος (ἰδ. συνών. φρ. ἐν λ. ἀναπνοή) Σῦρ. Ἀνασκελᾶτες ἀναπνοῖς (ἐπὶ ραθύμου καὶ ὀκνηροῦ) Σύμ. Στενεύει ἡ ἀναπνοιά μου (καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου) Ἡπ. || Αἶνιγμ.

Ἦυρα ὄφιο φοβερό, | εἶχε πέντε κεφαλές,
τέσσερες ἀνεπνοῖς, | χέρια πόδια εἴκοσι,
δάχτυλα ἑκατὸ
(νεκρὸς ἐκφερόμενος ὑπὸ τεσσάρων) Ἀρτάκ. Πάνορμ. || Ἄσμ.

Τσάλοχον ἄκουσα, παιδιά, τσάλαχο γαβαλλάρι
κι ἀδρειωμένον ἀναπνοιά ποῦ σβήρει τὸ φεγάρι
Κρήτ.

Σὰ θές ν' ἀκούς πῶς τραγουδῶ, πιάσε τὴν ἀναπνοιά σου,
πιάσε καὶ τὰ ρουθούνια σου καὶ τέντωσε τ' ἀφτιά σου
Κῶς

Ὀλόκληρος εὐρίσκεσαι μέσα εἰς τὴν καρδιά μου,
θρέφεσ' ἀπὸ τὸ αἷμα μου κι ἀπὸ τὴν ἀναπνοιά μου
Κάρπ.

Μ' ἄχι καὶ νὰ 'μουν ἀναπνοιά νὰ δῶ 'ς τὰ σωθικά σου
νὰ δῶ γιὰ ποῖο μαραίνουσαι τὰ φύλλα τοῦ καρδιᾶς σου
Κρήτ. β) Ἐλάχιστον ἵχνος ἀναπνοῆς Κρήτ.: Φρ. Ἀναπνοιά δὲν ἔχει (τίποτε δὲν ἔχει). Συνών. φρ. ἀνακαπνὰ δὲν ἔχει. Περὶ τῶν τοιούτων φρ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,136.

2) Κολύμβημα γινόμενον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἀφοῦ πρῶτον ληφθῇ βαθεῖα ἀναπνοή Λυκ. (Λιβύσσ.) Μύκ. Νάξ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ.: Ὁ δεῖνα κάνει ἀνεπνοιά Μύκ. Συνών. μακροβούτι. 3) Μικρὰ ὀπή εἰς τὴν κορυφὴν βαρελλίου περιέχοντος ὑγρόν τι πρὸς τὴν ἀντλήσιν διὰ τῆς στρόφιγγος Θράκ. Πβ. τὸ μεσν. ἀναπνοή ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρήσεως. Γεωπον. 8,21,2 (ἐκδ. HBeckh)

«ἐπειδὴν οὖν τὸ ὀθόνιον εἰς τὸν ἀμφορέα προσεμβάλῃς, ἐπίβαλε τὸ γλεῦκος ὡς γεμίσει δούς μίαν ἀναπνοήν, ἵνα μὴ ὑπερζέσῃ». 4) Ὀπὴ διὰ τῆς ὁποίας ἐκρέει τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης, ὅταν αὕτη ὑπερπληρωθῇ Λέσβ. 5) Ἡ βαλβὶς τοῦ φυσητήρος τοῦ χαλκέως ἡ σιδηρουργοῦ ὠθουμένη διὰ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος πρὸς τὰ ἔσω Κρήτ.

6) Ἡ ἄνωθεν τοῦ μετωπικοῦ ὁστοῦ γραμμὴ τῆς προσαρμογῆς τῶν ὁστέων τοῦ κρανίου Λυκ. (Λιβύσσ.)

7) Ἀναπαγωγὴ, γενεά, ἐπὶ ζώων Σῦρ.: Αὐτὰ εἶναι νέα ἀνεπνοιά.

*ἀναπογλείφω, ἀναπογλείφω Στερελλ. (Φθιῶτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀπογλείφω.

Λεῖχω τι: Μαύρη γιλαδίτσα γέν' οἱ... τοὺς εἶδαν τ' ἄλλα τὰ γιλάδια κι τοὺς βάσκαναν... δέξ' οὐ Χριστὸς... κι τοὺς σταύρουν μὴ τοὺς ραβδί τ' κι σ' κώθ' οἱ ἡ μάγνα τ' κι τ' ἀναπόγλειψι κι τοὺς μουςκαράξ' σ' κώθ' οἱ κι βύζαξι (ἐξ ἐπὶ φθ.)

ἀνάποδα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. ἀνάπουδα βόρ. ἰδιώμ. ἀνάποδα Ἀπουλ. ἀνάποτα Ἀπουλ. Ἡπ. (Δρόβιαν.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνάποα Κάρπ. ἀνάπουα Κάρπ. τανάποδα Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπ. (Τριφυλ.) ἀνάπουδας Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Διὰ τὸν ἑναρθρον τύπ. τανάποδα, καθὼς καὶ τανάσκελα, ταπίστομα, ταποταχὺ, ταποτώρη κτ., ἰδ. Γ' Ἀναγνωστόπ. ἐν Ἀθηνῶν 34 (1922) 211.

1) Μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ἢ μὲ τὴν βάσιν καὶ τὴν κορυφὴν ἀντεστραμμένης κοιν.: Βασίω τὴν ἐφημερίδα - τὸ βιβλίον ἀνάποδα. Ἐπείσε τὸ τραπέζι ἀνάποδα. Βάζω ἀνάποδα τὸ καζάνι - τὸ ποτήρι - τὴ σκάφη κττ. κοιν. Τὸν ἱκριμάσανι ἀνάπουδα Σάμ. Ἡ γρία ἀρχίνησε νὰ κρησαρίζῃ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο μὲ τὴν κρησάρα ἀνάποδα (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Τὸν ἔσφαξαν κι τοὺς κιφάλ' τὸ 'βαλαν ἀνάπουδας (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. || Φρ. Τὸ παίρνω ἀνάποδα (τὸ παρεξηγῶ) Ἡπ. κ. ἀ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. Συνών. *ἀνακούκουλλα 1, ἀνακούκουδα 3, ἀνάστροφα, κατακέφαλα. 2)

Πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοβατικῶς, ἐπὶ βαδίσματος Ἀθῆν. Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λάστ.) κ. ἀ.: Περπατῶ ἀνάποδα Ἀθῆν. Λάστ. Πρωτῶ ἀνάποδα Ἀπουλ. β) Λοξῶς Λεξ. Πρω.: Γιάτ' περπατεῖς ἀνάποδα σὰν τὸν κάβουρα; 3) Κατ' ἀντίστροφον διεύθυνσιν ἢ φορὰν κοιν. καὶ Τσακων.: Ὁ μύλος - ἡ ρόδα γυρίζει ἀνάποδα. Τὸ παιδί ἔρχεται ἀνάποδα (κατὰ τὸν τοκετὸν προβάλλουν ἐκ τῆς μήτρας τὰ πόδια καὶ οὐχὶ ἡ κεφαλὴ) κοιν. Σαρῶνω ἀνάποδα (ἀπὸ τῆς θύρας πρὸς τὴν ἐστίαν) Θράκ. (Ἀλμ. Μάλγαρ.) Γεννημένος ἀνάποδα (μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ὄχι μὲ τὴν κεφαλὴν ὡς εἶναι φυσικόν) Λακων. || Φρ. Γεννήθηκε ἀνάποδα (ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ διεστραμμένου) Κυκλ. Τοῦ 'βγαλε τὴν ψυχὴ ἀνάποδα (οὐχὶ ἐκ τοῦ στόματος, ἀλλ' ἐκ τῶν κάτω, ἥτοι τὸν ἐβασάνισε πολὺ). Μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ - ἡ πίστι ἀνάποδα (ἐβασανίστην, ἐταλαιπωρήτην) κοιν. Εἶναι γεννημένος ἀνάποδα (ἐπὶ τοῦ δυστρόπου) Σῦρ. (Ερμούπ.) κ. ἀ. Τὰ λέει ἀνάποδα (οὐχὶ κατὰ τὴν ὀρθὴν σειρὰν, ἀλλ' ἀντίστροφα, ἀνακατωμένα, ἢ γριφωδῶς, ἐν γένει οὐχὶ ὀρθῶς) Ἀθῆν. κ. ἀ. Κάνω τὸ σταυρό μου ἀνάποδα! (ἐπὶ παραδόξου ἀκούσματος) Ερμούπ. κ. ἀ. Θὰν τὰ πάρη τανάποδα (δὲν θὰ τὰ πάρη ποτὲ) Αὐλωνάρ. Κονίστρ. 4) Ἀντιθέτως, τάνάπαλιν Ἡπ.: Παροιμ. Ἀποὺ ρόδου βγαῖν' ἀγκάθ' κι ἀνάπουδα πάλ'. β) Ἀπεναντίας, τὸναντίον, ὄχι! ἐπὶ ἐντόνου ἀρνήσεως (ἢ σημ. ὠρμήθη ἐκ τῆς ἀνωτέρω φρ. θὰν τὰ πάρη ἀνάποδα = ποτὲ) Ἀνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ἡπ. Θράκ. (Σουφλ.)

Μεγίστ. (Μήλ.) Πελοπ. Σῦρ. (Ἑρμονύ.) κ. ἄ.: Θὰ μοῦ φέρης ἓνα φόρεμα; — Ἀνάποδα! Θὰ κάμης ταξίδι; — Ἀνάποδα! Πελοπ. Κᾶμποσα ἐκέρδισες! — Ἀνάποδα! Μεγίστ. Σοῦ δώσω τὰ λεφτὰ ποῦ τὸν ἐδάνεισες; — Τανάποδα! Αὐλωνάρ. Κονίστρ. 5) Ἐκ τῶν ὀπισθεν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Πῶν ἤτονε κάνεις νὰ τόνε πιάσῃ νὰ τοῦ κόψῃ ἀνάποδα τὴν γεγαλή του! (πῶν = ποῦ δέν). 6) Οὐχὶ ἐκ τῆς κυρίας ὕψεως, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀντιθέτου, τῆς ἀντεστραμμένης κοιν.: Ἐβαλε - φόρεσε τοῖς κάλτσες - τὸ ροῦχο ἀνάποδα. Συνών. ἀνάγυρα 1, ἀνάστροφα. 7) Κατ' ἀντίστροφον θέσιν Σύμ.: Ἀνάποδά βάλεις τὰ παπούτσια σου (τὸ δεξιὸν εἰς τὸ ἀριστερόν πόδι καὶ τὸ ἀνάπαλιν). 8) Εἰς θέσιν ἢ στάσιν ἀνοίκειον, οὐχὶ εὐσχημον Ἀθῆν. Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. Σύμ. Χίος: Τί κάθσαι εἶσι ἀνάποδα; Ἀθῆν. Ἀνάποδα κάεται καὶ ἐν τὸ κάμνει καλὰ Σύμ. 9) Ἀκαταλλήλως, ἀδεξιῶς Θράκ. (Αἰν.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σύμ. κ. ἄ.: Ἀνάποδα κάνεις τοῖς δουλειές σου Λακων. Ἀνάπουδα ἔπιασι τὴ δ'λεῖα Θράκ. (Αἰν.) || Φρ. Ὁμπρός κι ὀπίσω ἀνάποδα (ἐπὶ ἀνίκανου ἢ ἰδιοτρόπου καὶ εἰς οὐδὲν ἔργον τηροῦντος τὴν προσήκουσαν τάξιν) Ἡπ. Συνών. ἀνάζερεβα Β1, ζερεβά, ἀντίθ. δεξιὰ. 10) Οὐχὶ κατ' ἐπιθυμίαν καὶ εὐχὴν, ἀλλ' ἀντιξόως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Μοῦ ῥθαν ἀνάποδα οἱ δουλειές. Τοῦ ῥχονται - τοῦ πάνε ὅλο ἀνάποδα (ἐνν. οἱ δουλειές) κοιν. Ἡ δουλειὰ ῥθεν ἀνάποδα Κερασ. || Φρ. Ὅσο μπρὸς ἀνάποδα (ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡ κατάστασις διαρκῶς χειροτερεύει) Παροιμ. ΙΒενιζέλ.² 230,783. || Ἄσμ.

Μοῖρα μου, σὰν μ' ἐμοίρασες ἤσουνε μεθυσμένη

κ' ἐμοίρασές με ἀνάπονα, ἀναθεματισμένη!

Κάρπ. Συνών. ἄβoλa 2, ἄβoλετα 2, ἀνάζερεβα Β2, ἀναμπάμπουλα 2, ζαβά, κακότυχα, ἀντίθ. βoλικα, δεξιὰ. β) Κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ προξηνηθῇ βλάβη Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἐπισι ἀνάπουδα κ' ἔσπαδι τοῦ πουδάρι τ'. 11) Κακῶς, συνήθως ἐν συνεκφ. μετ' ἄλλων συνων. ἐπιρρ. πολλαχ.: Φρ. Κακά, ψυχρὰ κι ἀνάποδα.

ἀναποδαρεᾶ ἢ, ἀμάρετ. ἀνεποδαρεᾶ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ποδαρεᾶ.

Κτύπημα διὰ τοῦ ποδός: Λῶσ' του μὲν ἀνεποδαρεᾶ νὰ γύγῃ ἀποδροστά σου. Ἐτσὰ μοῦ ῥχεται νὰ σοῦ δώσω μὲν ἀνεποδαρεᾶ νὰ χύσω τ' ἄδερά σου! Συνών. κλοτισεᾶ, ποδαρεᾶ.

ἀναποδαρίζω ἀμάρετ. ἀνεποδαρίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδαρεᾶ.

Κτυπῶ μὲ τὸν πόδα. Συνών. κλοτισῶ.

* **ἀναποδέξιo** τό, ἀναπαδέξιo Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀποδέξιo.

Ὑποδοχή: Ἄσμ.

Ἐμαζωχτήκαν ἄρχοδες, γρήγορα τὸ τανέσκο,

Χριστέ μου, νὰ γινότανε μεγάλο ἀναπαδέξιo

(τανέσκο = συμβούλιον ἀρχόντων).

* **ἀναποδεύω**, ἀναποδεύομαι Κύπρ. ἀναποεύκομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος.

Γίνομαι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἔνεκα γήρατος ἢ βλάβης τινὸς τοῦ σώματος: Ποῦ τὸν τῶαιρόν ποῦ βκαλεν τὸ πόιν του ἀναποεύτην, ἔν μπορεῖ νὰ δουλέψῃ, ιρώει τῶαι κάθε-ται (πόιν = πόδι). Ἐγέρασα τῶι ἀναποεύτηκα πκρόν.

ἀναποδιᾶ ἢ, ἀναποδιά Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) ἀναποδίγα Πόντ. (Κερασ.) ἀναποδιά κοιν. ἀναπουδιά βόρ. ἰδιώμ. ἀναποδικιὰ Κύπρ. ἀνεποδιά ἐνιαχ. ἀνιπουδιά Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Τὸ ἀναποδιά καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀντί-ξοος περιστάσις, ἀτυχία κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.): Μοῦ ῥθαν - μοῦ τυχαν ἀναποδιές. Ἀναποδιά ἀπάνω 'ς τὴν ἀναποδιά χάθηκα. Δὲ μ' ἀφήνουν οἱ ἀναποδιές νὰ προ-κόψω. Ἀπὸ τοῖς πολλὰς ἀναποδιές κατάντησε φτωχός. Τοῦ τυχαίνει ἀναποδιά 'ς ὅ,τι κι ἂν καταπιαστῇ. Τέτοια ἀναποδιά! (τόσον μέγα ἀτύχημα!) κοιν. Συνών. ἄβoλa 1, ἄβoλεσιὰ 1, ἀνακατωγύρισμα 2. β) Ἐμπόδιον, κώ-λυμα κοιν.: Μοῦ τυχε κάποια ἀναποδιά καὶ δέν ἤρθα κοιν. Γι' ἀναπουδιά μοῦ ῥθις κ' ἰσύ! Στερελλ. (Καλοσκοπ.) || Γνωμ. Ἀλετάλωτο τὸ ζῶ, ἀναποδιά 'ς τὸ δρόμο Λεξ. Δη-μητρ. Συνών. μπόδιο.

γ) Κακὸς οἰωνός, κακὸ συναπάντημα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Χύθηκε λάδι κ' εἶναι ἀναποδιά. Τό 'χω ἀναποδιά νὰ δῶ τὸν δεῖνα ἢ τὴν δεῖνα τὸ πρῶι κοιν. || Φρ. Δένω τὴν ἀναποδιά (ὅταν εἰς περί-πτωσιν συναντήσεως προσώπου νομιζομένου ὡς κακοῦ οἰωνοῦ κάμνουν μαγικὴν τινα πρᾶξιν, διὰ τῆς ὁποίας δένεται, ἤτοι ἐξουδετερώνεται τὸ κακόν) Πελοπ. (Οἶν.) Καρφώνω τὴν ἀναποδιά καὶ τὴν ἀναμουτζωμάρα (φρ. τῶν κυνηγῶν, οἱ ὅποιοι καρφώνουν ξυλάριον εἰς τὴν γῆν καὶ οὕτω τρόπον τινὰ καταπασσαλεύουν ἐνδεχομένην ἀποτυ-χίαν εἰς τὸ κυνήγιον) αὐτόθ. Συνών. ἀναμουτζωμάρα, γρουσουζιά.

2) Κακοὶ τρόποι συμπεριφορᾶς, δυστρο-πία, κακοτροπία, ἰδιοτροπία σὺνηθ.: Ὅλο ἀναποδιά καὶ γρίνια εἶναι. Ἀπὸ τὴν ἀναποδιά του μαράζωσε ἡ γυναῖκα του. Ἐχει - εἶναι 'ς τοῖς ἀναποδιές του. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. Συνών. ἀναπόδιασμα, ἀναποδιασμός, παρὰξενιά.

3) Ἀταξία, ζωηρότης, ἀνησυχία, ἰδιά ἐπὶ παιδίου Κρήτ. Πελοπ. (Κορινθ. Λακων. Μάν.) κ. ἄ.: Τὸ παιδί εἶναι ὅλο ἀναποδιές Κορινθ. Τὸ παιδί κὰν' ἀναποδιές Λακων. Μάν.

β) Ἐπιδείνωσις καταστάσεως, ταραχή, σύγχυσις Πελοπ. (Λακων. Μάν.): Γιὰ τὴν ἀναποδιά βαίνει 'ς τὴ μέση (ἐνν. τῶν διαπληκτιζομένων, τῶν ἐριζόντων). γ) Ζημία Ἀθῆν.: Τὴν ἔκανες πάλι τὴν ἀναποδιά!

4) Πρᾶξις ἀπερίσκε-πτος, ἀσύνετος Λεξ. Δημητρ.: Ὅλο ἀναποδιές κάνει καὶ θὰ μείνῃ 'ς τὸ δρόμο. Ἐκαμε μιὰ ἀναποδιά καὶ κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴ θέσι του. 5) Πρᾶξις ἠθικῶς μεμπτή Πελοπ. (Λακων. Μάν.): Ἡ δεῖνα κάνει ἀναποδιές. 6) Καχεξία Κεφαλλ.: Ἀναποδιά ποῦ τὴν ἔχει ὁ δεῖνα!

ἀναποδιᾶζω Ἄνδρ. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Κύθν. Λευκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Κλουτσινοχ. Λακων. Μάν. Τρίκκ.) Σκῦρ. κ. ἄ. — (Νουμάς 137,6) — Λεξ. Δεῖκ Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναπουδιάζου Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) κ. ἄ. ἀνεποδιᾶζω Κύθν. ἀνιπου-διάζου Σάμ. ἀναποδιῶ Σίφν. Μέσ. ἀναπουδιάζουμι Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Μετβ. 1) Γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀνα-τρέπω Λεξ. Δημητρ.: Γνωμ. Ὁ μυαλωμένος οἰάζει, ὁ ἄμυαλος ἀναποδιᾶζει (ἐπὶ τοῦ προξενούντος δυσχερείας εἰς ἔργον τι, τοῦ προξενούντος ἀτυχίας ἢ καταστρέφοντος). 2) Ἀντι-στρέφω, ἐκστρέφω, ἐπὶ ἐνδυμάτων Πελοπ. (Λακων.): Ἐχει ἀναποδιᾶσει τὸ σκουφί του. Φοράει ἀναποδιασμένη τὴ φανέλλα του. Ἀναποδιᾶζω τὰ ροῦχα γιὰ νὰ στεγνώσουνε. 3) Προξενῶ ἐμπόδια, δυσχεραίνω Πελοπ. (Κλουτσινοχ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Μᾶς ἀναποδιᾶζει αὐτὸς Κλουτσινοχ. Μᾶς ἀναπόδιασες τὴ δουλειὰ Λεξ. Δημητρ.

β) Κάμνω ἄνω κάτω, ταράττω, συγχύζω Λεξ. Μ. Ἐγ-

